

«Եկեք իմծի բոլոր յոգնած ու բեռնաորոտածներ»

Մատթեոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ԴԵԿՏԵՄԲԵՐ 2023

№10 (153)

ԲՐԻՍՏՈՍ ԾՆՈՒԱԻ ԵՒ ՅԱՅՏԵՆՈՒԵՅԱԻ,
ՁԵԶ ԵՒ ՄԵԶ ՄԵԾ ԱԻԵՏԻՍ

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Դեկտեմբեր 2023թ., N10 (153)
Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

Քրիստոս ծնվեց ու հայտնվեց, մեզ և ձեզ մեծ ավետիս	1
Մեղք: Հանցանք: Անհնազանդություն	2
Իգոր եղբոր վկայությունը	7
Չորսամյա Կոլտոնի այցը երկինք	9
Ամեն ժամանակ վկայի՛ր Աստծո Խոսքը	11
Տեսիլք	14
Վկայություն	14

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՔՐԻՍՏՈՍ ԾԵՎԵՑ ՈՒ ՀԱՅՏԵՎԵՑ, ՄԵՉ ԵՎ ՉԵՉ ՄԵՄ ԱՎԵՏԻՍ

Սիրելի՛ եղբայրներ և քույրեր, շնորհավորում ենք Ձեր Նոր տարին ու Սուրբ Ծնունդը: Մոտ 2023 տարի առաջ երկնքի հրեշտակը դաշտաբնակ հովիվներին բերեց Քրիստոսի Ծննդյան մեծ ուրախության ավետիսը. այնտեղ՝ Բեթլեհեմի մի մսուրում, Ծնվել էր Օծյալ Փրկիչը: «Աստուծոյն գթած ողորմութեանը համար, Ծագող արեգակը վերէն մեզի այցելութեան եկաւ: Խաւարի և մահուան ստուերի մէջ նըստողներուն լոյս տալու, ու մեր ոտքերը խաղաղութեան ճամբուն մէջ շիտկելու» (Դուկաս 1:78-79):

«Որ մեզ փրկեց ու սուրբ կոչումով կանչեց, ոչ թէ մեր գործերուն նայելով, հապա իր նախասահմանութեանը ու շնորհքին նայելով, որ Քրիստոս Յիսուսով մեզի տրուեցաւ յաւիտենական դարերէն առաջ. Բայց հիմա յայտնուեցաւ մեր Փրկչին Յիսուս Քրիստոսի երևնալովը. որ մահը խափանեց, և ի լոյս հանեց կեանքը ու անմահութիւնը աւետարանին միջոցաւ» (2 Տիմոթ. 1: 9-10):

Այո՛, Քրիստոսի Ծնունդը մեզ համար մեծ ուրախություն է, քանի որ Նա Ծնվեց մեր մեղքերի քափության ու մեր փրկության ու Հավի-

տենական Կյանքի համար: Բոլոր Նրան հավատացողները ունեն ձրի փրկություն և վայելում են փրկության ու Քրիստոսի հետ հավիտյան ապրելու ուրախությունը: Քրիստոսի Ծնունդով պայմանավորված այդ մեծ ուրախությունը ապրեցին նաև Արևելքի մոգերը, ովքեր Աստղի առաջնորդությամբ եկան ու հասան այն տեղը, ուր Ծնվել էր մանուկ Հիսուսը: «Երբ տեսան աստղը, շատ մեծ ուրախութիւնով ուրախացան: Եվ տունը մտնելով, տեսան մանուկը իր մոր՝ Մարիամի հետ, ու ինկան երկրպագութիւն ըրին անոր և իրենց գանձերը բանալով ընծաներ տուին անոր, ոսկի, կնդրուկ և գմուռս» (Մատթ. 2:10-11): Հիսուսի Ծնունդը աստվածապաշտ ու բարեպաշտ մարդկանց համար միշտ ուրախություն է եղել, իսկ աստվածապաշտության կերպարանք ունեցող մարդ-

կանց համար՝ տրտմություն ու խռովություն, ինչպես եղավ Հերովդեսի, երուսաղեմցիների համար: Աստծո փրկության ծրագիրը կատարվեց: Հիսուս մանուկի առաջին երկրպագողները եղել են մոզերը: Այսօր շատ մարդիկ՝ բոլոր լեզուներից ու ցեղերից, շարունակում են երկրպագել Քրիստոսին: Մոզերը, որ հեռու տեղից էին եկել և երկար ու վտանգներով լի ճանապարհ էին անցել, չտարակուսեցին ու չգալթակողվեցին, երբ

տեսան գոմի մսուրում ծնված Հիսուս մանուկին: Նրանք, համոզված լինելով և հավատալով, երկրպագեցին Երկնքի Թագավորության Թագավորին: Մոզերը դատարկաձեռն չէին եկել. նրանք եկել էին առատ ընծաներով: Հավատքի կյանքում ամենակարևորը՝ առաջինը՝ մաքուր սրտով երկրպագությունն է, երկրորդը՝ բարիք գործելը, բարի գործերով հարբստանալը, առատաձեռն և ուրիշի կարիքներին հաղորդ լինելը: Բարիք

գործելով գանձեր են դիզվում Հավիտենական Կյանքի համար: Սիրելի՛ ընթերցողներ, եթե ուզում եք իմանալ, այն հովիվները շատ առումներով մեծագույն պատվի արժանի չէին, ընդհակառակը, նրանք հաճախ արհամարհված էին, մի տեսակ կարծես հասարակությունից դուրս մղված, բայց Աստծո հրեշտակն առաջինը նրանց տվեց ուրախության ավետիսը: Դա խոսում է այն մասին, որ Աստված սիրում է քեզ, նույնիսկ եթե դու լքված ու արհամարհված ես մարդկանց կողմից: Եթե քո սրտում դեռ չի ծնվել Քրիստոսը, ապա իմացի՛ր, որ հիմա Նա կանգնած՝ թակում է քո սրտի դուռը. լսի՛ր Նրա կանչը և սիրտդ բացի՛ր Նրա առջև: Նա կմտնի քո սրտի մեջ, և դու կգտնես քո երջանկությունը:

Եթե դու շատ մեղավոր ես, Նա քո կորուստը չի ուզում, այլ կամենում է, որ դու և աշխարհի բոլոր մարդիկ փրկվեն ու ճանաչեն Ճշմարտությունը: Նա եկել է, որ փնտրի ու փրկի կորսվածներին: Այդ նպատակով Աստված ուղարկում է Իր աշակերտներին՝ քարոզելու Արքայության Ավետարանը ամբողջ աշխարհում: Շտապե՛ք ընդունել մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին, որ փրկվեք ու ազատվեք այս խավար աշխարհի վրա գալիք դատաստանից: Ամեն:

***Ասպժո ու Հիսուս Քրիստոսի
ծառա Մամիկոն Ղազարյան***

* * *

*Երբ Գողգոթայի խաչին եմ նայում,
Մեղքերիս Համար Խաչվածին տեսնում,
Միածին Որդուն՝ ինձ Համար զոհված,
Իր Սուրբ Արյունով՝ մեղքերս ներված...*

* * *

Մեղք: Հստակ: Անհնաճանդություն

«17 Վասն զի եթէ մէկ մարդուն մեղքովը մահը թագաւորեց, ո՞րչափ անկի անոնք որ շնորհքի ու արդարութեան պարգեւին առատութիւնը կ'առնեն, կեանքի մէջ պիտի թագաւորեն Յիսուս Քրիստոսի ձեռքով: 18 Ուրեմն ինչպէս մէկուն յանցանքովը բոլոր մարդոց դատապարտութեան վնիռ եղաւ. այնպէս՝ մէկուն արդարութիւնովը բոլոր մարդոց կեանքի արդարութեան շնորհք եղաւ: 19 Վասն զի ինչպէս մէկ մարդուն անհնաճանդութիւնովը շատերը մեղավոր եղան, այնպէս մէկուն հնազանդութիւնովը շատերը արդար պիտի ըլլան» (Հռովմ. 5: 17-19):

Ուշադրություն դարձնենք՝ 17-ը սկսվում է՝ մեկ մարդու մեղքովը, 18-ը՝ մեկ մարդու հանցանքովը, 19-ը՝ մեկ մարդու անհնաճանդությունովը: Ի՞նչ է սա, և ինչու՞ այս հաջորդականությամբ: Սա կարևոր է հասկանալ: Սա Ադամի պատմությունն է: Միամտություն կլինե՞ր մտածել, թե պատճառը առաջին հերթին Ադամի անհնաճանդությունն էր:

Դա, փաստորեն, երրորդ քայլն էր: Առաջին քայլը մեղքն էր: Ո՞րն էր նրա մեղքը. այն էր, որ չկերավ Կենաց Ծառից, Որը Հիսուսի՝ Աստվածային Կյանքի խորհրդապատկերն է: «Վասն զի ժողովուրդս երկու չարություն գործեց, Զիս, կենաց ջուրին աղբիւրը, թողուցին, Եւ իրենց գուրբը փորեցին, Ծակոտ գուրբը՝ որոնք չեն կրնար ջուր պահել (Երեմ. 2:13):

Ուրեմն, սկիզբը ո՞րն է: Աստծո դեմ անհաշտության, ապրտամբության, հակառակության սկիզբը մեղքն է: Ի՞նչ է մեղքը. այն Կենաց Ծառը մերժելն է. մարդը չի հավատում, որ իր կյանքը Աստծո Սիրո մեջ է: Նա հավատում է, որ մարդկային փառքի մեջ է Հավիտենական Կյանքը:

Հաջորդ քայլը. մարդը հանցագործ է դառնում: Երբ Մարդու մեջ չկա Աստծո ներկայությունը, մարդը վատ է զգում, ուզում է Աստծո բացակայությունը ինչ-որ ձևով քողարկել, ծածկել, փոխարինել այլ բանով: Եվ փոխարինող է փնտրում: Ինչու՞. երբ մարդը Աստծուց հեռու է, նրա հոգում խնդիրներ են բարձրանում: Եվ Աստծո բացակայությունը ուզում է ինչ-որ բանով փոխարինել: Սա հանցագործությունն է: Ադամը թեկուզ դրախտում էր, դրախտային պայմաններում, բայց չէր կերել Կենաց Ծառից և հոգում խնդիրներ ուներ: Իրեն մենակ էր զգում: Իսկ մենակության զգացումը հեշտ բան չէ. նույնիսկ շա՛տ դժվար բան է: Նա էլի չէր ուզում ուտել, բայց ուզում էր մի բանով փոխարինել, որ պրծնի: Կենդանիները չէին կարող փարատել նրան: Եվան էլ գուցե վիճակը մեղմացրեց, բայց հարցը չլուծեց: Հովհաննու 16:8-9-ում գրված է. «Եւ ինք երբ գայ, աշխարհը պիտի

յանդիմանէ մեղքի համար և արդարութեան համար ու դատատանի համար: Մեղքի համար՝ որ ինծի չեն հաւատար»: Այսինքն՝ Հիսուսը եկավ ասաց՝ Ես եմ Կյանքը, ասացին՝ ո՛չ, Դու չես Կյանքը: Ու քանի որ մարդը իր մեջ Կյանք չի զգում, դրա համար էլ Կյանքի փնտրտութեան մեջ է ընկնում. բա որտե՞ղ գտնի: Մարդը դարձավ հանցագործ, երբ սկսեց քննարկել Կյանքի խնդիրը սատանայի հետ: Իսկ սատանան ի՞նչ խորհուրդ կտար. աստվածների պես որ լինեք, չեք մեռնի: Այսինքն՝ որ Կյանքը մարդկանցից փառավորվելու մեջ է: Եվ Ադամը դա ընդունեց:

Երրորդը՝ անհնազանդություն: Ո՞րն է սա. Աստված ասում է՝ Մի՛ գողանար, գողանում է. Աստված ասում է՝ Մի՛ շնանար, շնանում է. Աստված ասում է՝ Պատվի՛ր հայրդ ու մայրդ, տանում գրցում է ձերանոց: Այսինքն՝ մարդը անհնազանդ է Աստծուն: Բայց մինչև անհնազանդ դառնալը երկու լուրջ քայլեր կան. նա մեղավոր է ու հանցագործ: Նա մեղավոր է Աստվածային Կյանքը մերժելու մեջ, և հանցագործ է՝ Այդ Կյանքը մեկ ուրիշ, սարքած մի բանով փոխարինելու մեջ: Հիմա դու Աստծուց հեռացել ես և ուզում ես ոչ թե նորից ապաշխարես, ետ գաս, այլ մի մեխանիզմ,

մի «թագավոր» ստեղծես ու առանց Աստծո նեկայության մի կերպ գոյատևես: Ա՛յ սա հանցագործություն է: Եվ երբ մարդը դառնում է հանցագործ, դրանից հետո էլ դառնում է անհնազանդ, որովհետև Աստծո Օրենքը խախտում է: Եվ եթե մարդը բացահայտ ապստամբ է Աստծո դեմ, եթե Աստծո ներկայությունը չկա, պետք է փնտրես, ոչ թե հանցագործություն անես: Ու չմտածենք, թե մենք ազատված ենք այս խնդրից: Ասենք, չեմ սիրում քրոջս, եղբորս, բայց վազում եմ այցելության, մասնակից եմ հանգանակության, աղոթում եմ լեզուններով..., զուր է: «Եթե մարդոց ու հրեշտակներուն լեզուները խօսիս, և սեր չունենամ, ես ձայն տուող պղինձի պես եղայ, կամ հնչեցող ծնծղաներու պես: Եւ եթե մարգարէութիւն ունենամ, ու հասկնամ ամէն խորհուրդները ու ամէն գիտութիւնը, և եթե ունենամ ամէն հաւատքը մինչև լեռները տեղափոխելու, ու սեր չունենամ, ոչինչ եմ: Եւ եթե իմ բոլոր ստացուածքս աղքատներուն կերցնեմ, ու իմ մարմինս այրուելու տամ, և սեր չունենամ, օգուտ մը չեմ ունենար» (1 Կորնթ. 13:1-3): Մի անձնավորություն մի անգամ ասաց.

- Գիտե՞ս՝ ես երբ դարձա քրիստոնյա... Ես տանել չէի կարողանում մի չար մարդու:

Նույնիսկ մտածում էի՝ դրան սպանելը երևի բարի գործ լինի: Բայց մի օր էլ երբ տեսա նրան, հասկացա, որ խղճում եմ, հասկացա, որ ինքը որքան մեղավոր է, այնքան ավելի խղճալի է. մեռավ՝ կգնա դժոխք: Ու մեջս սերելավ այդ մարդու հանդեպ: Այդ օրը ես դարձա քրիստոնյա: Գրված է՝ «Վասն զի եթե մեր թշնամի եղած ատենը Աստուծոյ հետ հաշտուեցանք իր Որդւոյն մահովը, ո՞րչափ անելի մեր հաշտուած ատենը պիտի ապրինք անոր կեանքովը» (Հռովմ. 5:10): Իսկ Քրիստոս ոչ մեկի չէր ատում: Երանի բոլորի սրտում գրված լիներ. «Վասն զի Աստուած այնպես սիրեց աշխարհը, մինչև իր միածին Որդին տուաւ, որպէս զի ամէն ով որ անոր հաւատայ՝ չըկորսուի, հապա յաիտենական կեանք ունենայ» (Հովհ. 3:16): Սա է Ավետարանը: Ավետարանը սկսվում է Կենաց Ծառից ու ավարտվում է Կենաց Զրով՝ Ով ծարավ է, թո՛ղ գա, Կենաց Զուրը ձրի առնի: Ավետարանը մի պարզ բան է ասում. Աստված մարդուն սիրել է և որոշել է հավիտենական դարերից առաջ՝ Իր մեջ եղած Կյանքը, Աստվածային Բնությունը Քրիստոս Հիսուսով մարդուն նվեր տալ: Սա է Ավետարանը: Եվ ես պետք է Աստծո Սիրուց օգտվեմ. եթե դա Կենաց

Ջուրն է, պիտի խմեմ, եթե դա Կենաց Հացն է, պիտի ճաշակեմ, եթե դա Կենաց Ծառն է, այդ Ծառի պտղից պիտի ուտեմ, եթե դա Քրիստոսն է, պետք է Քրիստոս Կյանքը իմ մեջ ավելանա, եթե դա Սուրբ Հոգին է, պիտի ավելի լցվեմ Իրենով: Այդ է խորհրդապատկերում, երբ Եգիպտոսից անապատ դուրս եկած ժողովուրդը ամեն առավոտ երկրներից իջած Մանանան էր հավաքում: Մենք էլ ամեն առավոտ արթնանալով՝ պետք է ուրախանանք, որ Աստված կա, պիտի հավատանք, որ մեզ սիրում է, և այդ Սերը արտահայտվում է մեր կյանքում: Բավական է՝ ես Իրեն չմերժեմ, և ես Իրենն եմ. սա ուրախություն է: Բայց եթե ես ամեն առավոտ վեր եմ կենում ու չեմ օգտվում Աստծու տվածից, նշանակում է՝ Կենաց Ծառը չըտեսնելու տվեցի: Ներսս դատարկություն եմ զգում, աղոթքս չի ստացվում..., բայց ես ուզում եմ ծածկել. հոգևոր գործի կզմամ, մի հիվանդի կայցելեմ, մի բարի գործ կանեմ... Սիրելիներս, սրանք պետք են, բայց ոչ մի գործ չպիտի գա «սվաղելու» Քրիստոս-Կյանքի բացակայությունը մեր հոգևոր աշխարհում: Սատանան «հոգևոր» միջոցներն էլ է օգտագործում՝ մեզ Քրիստոսից ետ պահելու: Նա մարդուն կեղծ հույս է տա-

լիս՝ ուրախանալու իր արած հոգևոր գործերով, նյութական ձեռքբերումներով: Մեր ուրախության պատճառը Աստված և Իր Սերն է: Արտաքին երևույթներով հնարավոր է երբեմն տխրենք, երբեմն ուրախանանք, բայց դրանից Աստծո ներկայությունը չպիտի պակասի: Փոթորիկը օվկիանոսում մեկ կմ, երկուս, տասը կմ է, բայց օվկիանոսի խորքում կատարյալ խաղաղություն է: Եթե իմ ուրախությունը Նա է, ես առավոտ կանուխ փառաբանում եմ Նրան, ես մեղք չեմ գործում, ուստի և կարիքը չեմ ունենում հանցագործության: Որովհետև իմ սիրտը արդեն ուրախ է, արդեն Աստծո ներկայությունը ես վաչելում եմ, այլևս ուրիշ, սարքած ուրախություններ փնտրելու կարիք չունեմ: Ես ոչ թե պատժվելու վախից, այլ ուրախությամբ եմ կատարում Աստծո ասածները: Հիսուսն ասաց՝ «Եկէք ինձի, բոլոր յոզմած ու բեռնաւորութեանը, և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ» (Մատթ. 11:28): Եվ «Վասն զի եթէ մեր թշնամի եղած ատենը Աստուծոյ հետ հաշտուեցանք իր Որդւոյն մահովը, ո՞րչափ ատելի մեր հաշտութեան ատենը պիտի ապրինք անոր կեանքովը» (Հռովմ. 5:10): Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

Իգոր եղբոր վկայությունը

Ես մեծացել եմ քրիստոնյա ընտանիքում: Շատ հրաշքների եմ ականատես եղել: Ինձ համար դրանք արդեն սովորական էին դարձել: Մի անգամ դպրոցում փոքր եղբորս ձեռքը կոտրվել էր. բաց կոտրվածք էր: Երբ հիվանդանոցից տուն բերեցին, երկու ժամ հետո այն ապաքինված էր: Նման հրաշքներ շատ են եղել: Ծնողներս Տիրոջը հավատարիմ և հնազանդ մարդիկ էին: Ես էլ հնազանդ էի ծնողներիս: Գերազանց ավարտեցի դպրոցը, ապա՝ քոլեջը: Աստծո օրհնությունը միշտ ինձ հետ էր: Եվ ես ավելի մոտ էի ուզում լինել Տիրոջը: Ու մի անգամ իմ մեջ լուրջ հարց բարձրացավ՝ այս օրհնությունները, որ ես ունենում եմ, իմ արժանի՞քն է, թե՞ ծնողներիս (չէ՞ որ ես լավն եմ, ես արժանի եմ...): Հինգշաբթի օր էր: Վերադարձա հավաքության, ծունկի եկա և Աստծո հետ «այայման կապեցի». եթե ինձ եկած օրհնությունները մեծ մասով ծնողներիս աղոթքների արդյունքն են, խնդրում եմ, մեկ տարով վերցրո՛ւ ինձանից: Սիրելի՛ եկեղեցի, դա եղավ իմ ճակատագրական սխալը: Այդ մեկ տարում ես ունեցա այնքան փորձություններ, որքան չէի ունեցել իմ ողջ զինակցական կյանքում: Ու-

ղիղ երեք շաբաթ հետո ես մոտեցա հորս ու լացով ասացի ամենը: Նա աղոթեց ինձ համար: Ես ասացի նաև եկեղեցու ծառայող եղբայրներին, նրանք էլ աղոթեցին ինձ համար: Բայց այդ մեկ տարին ես պե՛տք է «ապրեի» ծայրից ծայր: Այդ մեկ տարին ես փորձանքներից աչք չէի բացում: Երկու անգամ հոսանքահարվել եմ՝ վեց հազար վոլտ լարման տակ, բայց կենդանի եմ մնացել: Երկու անգամ փորձ են արել ինձ սպանել. մի անգամ ինստիտուտից դուրս եկա, նստեցի մեքենաս: Թիկունքիցս ծանր շնչառություն զգացի: Ինչ-որ մեկը սողոսկել էր ու թաքնվել մեքենայի ետնամասում: Նա դանակը պահեց կոկորդիս ու ասաց՝ քշի՛ր: Սրա մնան էլի մի դեպք եղավ ինձ հետ: Վեց անգամ այնպիսի վթարներից եմ դուրս պրծել, որ կենդանի մնալու հնարավորությունը զրո էր: Մի վթարից իմ թիկունքը ու մի կողքս ամբողջովին մաշկազերծ էր եղել, բայց ոչ մի կոտրվածք : Այդ մեկ տարվա ընթացքում Աստված ինձ անցկացրեց կրակներով, բայց հասկացրեց, որ դրանք կարող էին նաև շրջանցել ինձ: Ծնողներիս աղոթքներն էին, որ ինձ պահում էին մահից: Ամեն առավոտ մայրս ինձ

ճանապարհում էր օրհնանքով՝ Աստված հետդ լինի, օրհնի ու պահպանի: Այդ օրն էլ այդպես ճանապարհեց մայրս: Գնացի աշխատանքի: Հանքերում պետք է կարգավորեինք հոսանքը: Իմ աշխատանքը հոսանքի հետ էր կապված: Այնպես ստացվեց, որ ես բռնեցի վեց հազար վոլտ լարմամբ բաց մալուխից: Ֆիզիկայի բոլոր օրենքներով ինձանից պետք է մնար մի կույտ փոշի: Դա կատարվեց առավոտյան՝ ժամը 11:00-ին: Նույն այդ ժամին հայրս մորս ասում է, որ շատ անհանգիստ է ինձ համար, և աղոթում են: Երբ հոսանքա-հարվում են, ամբողջ տարածքը հոսանքազրկվում է: Տարածքում հասկանում են, որ ինչ-որ վատ բան է կատարվել: Վազում են մեզ մոտ: Ինձանից ծուխ էր դուրս գալիս: Մի հաստ ճյուղով հարվածում, պոկում են ինձ մալուխից: Մարմինս այդ ուժեղ ճառագայթից դարձել էր քափանցիկ. ոսկորներս երևում էին: Երբ կանգնեցի, իմ հագուստը վրա-յիցս քափվեց: Բայց ինձ ոչինչ չէր եղել: Մարմնիս վրա միայն ձեռքերիս ավերն էին դեղնել, ու մազերս չէին հարթվում. երկար ժամանակ մազե-րըս ուղիղ կանգնած էին մնում, ինչպես էլ սանրեի: Մարդիկ զարմացած ասում էին.

-Դու վերնաշապիկով ես ծնվել:

-Ես քրիստոնյա եմ, և հնարավոր է՝ հենց հիմա իմ ծնողների աղոթք են

անում ինձ համար:

-Նման բան հնարավոր չէ,- ասում էին հավաքվածները:

-Ես ձեզ վստահեցնում եմ, որ Աստված ինձ խնայեց իմ ծնողների աղոթքով:

Երբ ինձ տույն տարան, դարպասների մոտ կանգնած էին ծնողներս. նրանք ինձ էին սպասում: Հայրս մոտեցավ ինձ.

-Ի՛գոր, որտե՞ղ էիր դու ժամը 11-ին, քեզ ինչ-որ բա՞ն էր պատահել:

Ինձ ուղեկցող աշխատակիցներս հասկացան, որ ես ոչ թե «վերնաշապիկով եմ ծնվել», այլ, Աստված է ինձ պահպանել:

Հաջորդ առավոտ աշխատակիցս, որ ինձ հետ մեր տուն էր եկել, գնաց եկեղեցի, ապաշխարեց: Դրանից հետո երեք տարի ապրեց: Մահացավ ստամոքսի քաղցկեղից, բայց Քրիստոսին ընդունած:

Սիրելի՜ ծնողներ, հավատացե՛ք, դուք յուրահատուկ մարդիկ եք, ձեր ուժը, ձեր իշխանությունը ձեր գավակներին օրհնելու մեջ է, ձեզ իշխանություն է տրված մեզ օրհնելու: Սիրելիներս, այդ մեկ տարին ինձ մեծ դաս եղավ: Հետո մտածում էի՝ ինչպե՞ս ես կարող էի նման միտք ունենալ, Աստծո հետ այդպիսի «պայման կապել»:

Փորձության տարվա վերջին օրը
կատարվեց ևս մեկ հրաշք: Բավա-
կան հաստ շերտով ձյուն էր նստած:

Ես մի եղբոր հետ մեքենայով բարձրանում էի ճանապարհով, դիմացից երկու մեքենա իջնում են ինձ վրա: Դեկը թեքեցի մեկ աջ, մեկ ձախ, որ գոնե հարվածը ճակատ ճակատի չլինի, բայց այն չենթարկվեց. ճանապարհը սառած էր: Ու այն պահին, որ արդեն պիտի հարվածեին, կարծես մի հզոր ձեռք իմ մեքենան կողքի նետեց: Կանգնել, դեռ ուշքի չէինք եկել, զանգահարեց հայրս.

-Ի՞գոր, մենք հենց նոր մայրիկիդ հետ աղոթում էինք, և Աստված ինձ

տեսիլք ցույց տվեց. երկինքը խավար էր, մութ, ոչինչ չէր երևում: Հանկարծ ամպերը ճեղքվեցին, և երկրն քիչ իջավ պայծառ ճառագայթ: Գուցե քո փորձությունները ավարտվեցի՞ն:

Դա փորձությունների տարվա վերջին օրն էր: Սիրելիներս, մենք գործ ունենք Կենդանի Աստծո հետ: Մենք Աստծո վախը ունենանք, ծառայենք մաքուր ու բարի սրտով:

**Իգոր եղբայր,
Քելառուսիա**

Չորսամյա Կոլտոնի այցը երկինք

Կոլտոն Բարպոն չորս տարեկան էր, երբ ծանր հիվանդացավ: Հիվանդանոց տեղափոխվելուց հետո պարզվեց, որ նրա կույրադին է պայթել և ախտահարել ողջ որովայնը: Փոքրիկին պատրաստեցին շտապ վիրահատության: Կոլտոնի հայրը եկեղեցու ծառայող էր: Մայրը ևս հոգևոր էր: Ողջ եկեղեցին աղոթում է փոքրիկի համար: Վիճակը ծանր էր: Հայրը հուսահատ դիմում է Տիրոջը. «Ինչո՞ւ,

Տե՛ր, չէ՞ որ ես այսքա՜ն նվիրված ծառայել եմ...»: Ժամուկես ձգված վիրահատությունը ծնողներին մի ամբողջ հավիտենություն է թվում: Վերջապես բուժքույրը հայտնում է, որ երեխան իրեն լավ է զգում և ուզում է տեսնել ծնողներին: Հայրը մտնում է հիվանդասենյակ: Տղան նայում է հորը ու ասում.

-Հայրի՛կ, դու գիտե՞ս, որ ես մահացել էի և եղել եմ երկնքում: Սկզբում հայրը այս արտասովոր

վկայությունը վերագրեց անեսթեզիային (наркоз): Բայց նույնիսկ չորս ամիս անց տղան մանրամասն հիշում էր իր ճամփորդությունը երկինք: Կլինիկական մահից անմիջապես հետո հայտնվում են հրեշտակները ու տղային բարձրացնում են երկինք: Այնտեղ նա տեսնում է Հիսուսին: Հիսուսը ամբողջովին սպիտակ հագուստի մեջ էր: Ձեռքերին ու ոտքերին՝ գամերի թողած խոցերը: Կոլտոնը հայտնվում է Աստծո թագավորության սրահում: Տղան անհանգիստ էր, քանի որ չէր հասկացել՝ ինչ էր կատարվել: Այդ պահին նրա կողքին են հայտնվել իր սիրելի խաղալիքներն ու իրերը: Ու նա իրեն լավ է զգացել: Նրան է մոտեցել մի աղջընակ, որը շատ մեծ էր քրոջը՝ Քեյսին, սակայն վարսերն ավելի մուգ են եղել: Գրկելով Կոլտոնին՝ նա ասել է, որ ինքը նրա երկրորդ քույրն է: Կոլտոնի հարցին, թե ինչ է անումը, աղջիկը պատասխանել է, որ ինքը անուն չունի, չեն հասցրել իրեն անվանակոչել, քանի որ ինքը

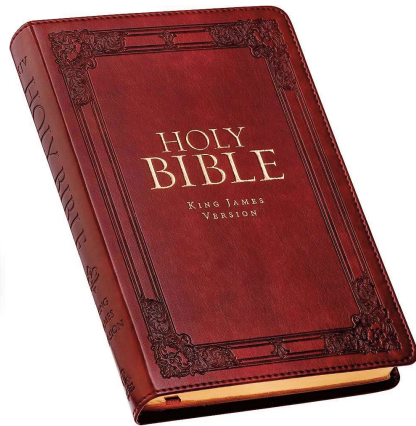
մահացել է դեռ չծնված: Նա շարունակ գրկել է եղբորը ու խնդրել փոխանցել հորն ու մորը, որ ինքն անհամբեր սպասում է նրանց հետ հանդիպելուն: Այնուհետև Կոլտոնին մոտեցել է մի ծերունի՝ Կոլտոնի հոր պապիկը: Նա անցյալում քահանա է եղել: Նա պատմել է տղային, թե ինչպես է խաղացել իր թռռան՝ Կոլտոնի հայրիկի հետ, ինչպես են նորոգել պարտեզի ցանկապատը, ինչպես են աշխատել ֆերմայում, գնացել որսի: Այդ ժամանակ նրան է մոտեցել Հիսուսը և ասել.

-Դու պետք է ետ վերադառնաս: Այդպես եմ Ես պատասխանում հայրիկիդ աղոթքին:

Լսելով տղայի պատմածի մանրամասները՝ ծնողները ապշում են. նրանք, իրոք, կորցրել էին իրենց երեխային՝ դեռ չծնված, և այդ մասին ոչինչ չէին ասել իրենց չորս տարեկան որդուն: Տղան չէր կարող նաև մանրամասներ իմանալ իր հայրիկի պապիկի մասին: Նա մահացել է, երբ տղայի հայրը ընդամենը յոթ տարեկան էր եղել: Եվ նրանք, իրոք, շատ ջերմ պապ ու թոռ են եղել: Այսօր Կոլտոնը կատարյալ առողջ է: Հիշելով երկինքը՝ նա ծնողներին ասել է.

-Երկնային Արքայություն կա, և ձեզ այնտեղ դուր կգա:

ԱՄԵՆ ԺԱՄԱՆԱԿ ՎԿԱՅԻՐ ԱՍՏՈՒԽՈՍՔԸ

Ուր էլ լինես, ինչ պայմաններում էլ հայտնվես, միևնույն է, դու ունես հնարավորություն վկայելու Աստծո Խոսքը կամ կիսվելու նրանով, ինչն Աստված դրել է քո սրտում կամ արել է քո կյանքում:

Ես ուզում եմ քերել մի օրինակ իմ կյանքից: Եղբայրների հրավերով Սանկտ-Պետերբուրգից պետք է գրնայի Ռիգա՝ մասնակցելու կոնֆերանսի: Ճանապարհը ավտոբուսով տևում է մոտ տասը ժամ: Ես խրնդրեցի կնոջս, որ ինձ համար տոմս գնելիս վերցնի պատուհանի կողմի նստելատեղ, որպեսզի հենվեմ ապակույն ու քնեմ:

Նստեցի ավտոբուս, լավ տեղավորվեցի: Հետո ուտելու բան էի վերցրել, բայց մտածեցի, որ սկզբում կքրնեմ, հետո նոր, երբ արթնանամ, կուտեմ:

Հենց այն է, պիտի քնեի, կողքիս նստարանին նստեց մի երիտասարդ, պայուսակը դրեց ծնկներիս, հագավ

ականջակալները... Ես հիշեցի, որ պետք է նրան վկայել Աստծո մասին, բայց ինչպե՞ս. նրա ականջներն արդեն «գրադված էին»: Եվ Տիրոջն ասացի.

«Նա գրադված է, Տե՛ր, նրա ականջներն այլ բան են լսում, ինչո՞ւ ես պիտի հիմա նրան վկայեմ Բո մասին, մանավանդ, որ ես քնել եմ ուզում:

Իսկապես, ես շա՛տ էի ուզում քնել և երբ արդեն քեքվեցի, որ քնեմ, ներսից Չայնն ինձ ասաց. «Բայց չե՞ որ դու նրան Իմ մասին չես պատմել, ինչպե՞ս կարող ես քնել»:

Ես շրջվեցի դեպի երիտասարդը և տեսա, որ նա դեռ երաժշտություն է լսում՝ գլուխը թափահարելով :

«Տե՛ր, ես հիմա քնեմ, հետո, երբ արթնանամ, նա երևի լսելու ունակ կլինի, այն ժամանակ ես կպատմեմ Բո մասին: Եվ հարմար տեղավորվե-

ցի ու ասացի. «Տե՛ր, օրհնի՛ր իմ քու-
նը»։ Բայց ոչ մի կերպ քունս չէր տա-
նում։

-Տե՛ր, ինչո՞ւ չեմ քնում, մայի՛ր,
տե՛ս, թե մա ինչո՞վ է զբաղված, - և
իմքս ինձ որոշեցի, - լա՛վ, Տե՛ր, հիմա
կադոթեմ, հետո կհանեմ Աստվա-
ծաշունչը, կդնեմ ծնկներիս, և եթե մա
հարցնի, թե դա ի՞նչ Գիրք է, կամ գո-
նե հետաքրքրվի, ես մրան կպատմեմ
Քո մասին։

Ես Աստվածաշունչը հանեցի,
դրեցի ծնկներիս ու քանի որ հա-
մոզված էի, որ մա ոչինչ չի հարցնի,
տրամադրվեցի քնելու։ Բայց երի-
տասարդը մայեց, ապա հանեց ա-
կանջակալն ու հարցրեց.

-Սա ի՞նչ է։

-Աստվածաշունչ է, - պատաս-
խանեցի մրա հարցին։

-Ի՛նչ եք ասում ... իսկական
Աստվածաշունչ...

-Այո՛, դու, ինչ է, երբեք չե՞ս տե-
սել։

-Ո՛չ մի անգամ...

-Վերցրո՛ւ, խնդրեմ, մայի՛ր։

Նա բացեց, մայեց ու ասաց.

-Սա իսկապե՞ս իսկական Աստ-
վածաշունչ է...

-Այո՛, իսկական, և տե՛ս, թե քեզ
համար ի՛նչ կա գրված այստեղ...

Եվ մենք սկսեցինք զրուցել, ու
այն շարունակվեց մոտ յոթ ժամ ան-
ընդմեջ։ Մեր խոսակցությունը լսում

էին շուրջը նստած մարդիկ։ Դրանց
մեջ մի հարբած տղամարդ կար, որն
անընդհատ ինձ ասում էր. «Դե,
բավակա՛ն է»։ Ես էլ մրան՝ «Դու
քնի՛ր...»։ Իսկ մնացած չորս-հինգ
հոգին լսում էին ու անդադար հար-
ցեր տալիս։ Մտքումս դիմեցի Տի-
րոջը՝ ասելով.

-Տե՛ր, սոված եմ, քնել եմ ուզում,
ողորմի՛ր ինձ։

Ու երբ այսպես աղոթում էի, երի-
տասարդն ասաց.

-Ես շուտով պիտի իջնեմ։

Նրա հետ իջա ավտոբուսից, բա-
ցատրեցի, թե ինչպես գտնի հավա-
տացյալներին, վերադարձա տեղս ու
մտքումս ասացի. «Տե՛ր, հիմա մի
փոքր ուտեմ ու քնեմ, որովհետև
շա՛տ եմ ուզում քնել»։

Հենց հանեցի ուտելիքս, կողքիս
մի կին նստեց։ Կողքից մարդիկ
ծիծաղելով ասացին. «Հիմա Ձեզ էլ
կմշակի»։ Կինը մի փոքր վախեցած
ուզեց տեղը փոխել, բայց ես մրան
հանգստացրեցի.

-Մի՛ վախեցեք, ես Ձեզ մշակել
չեմ ցանկանում, ես քնել եմ ուզում։
Հիմա մի կտոր բան կուտեմ ու կքնեմ։

Իսկ կինը շրջվելով՝ մարդկանց
հարցրեց.

-Իսկ ինչպե՞ս է մա մշակում։

-Նա Աստծո մասին է պատմում։

-Մի՛ վախեցեք, ես Ձեզ ոչինչ չեմ
պատմի, հիմա մի պատառ կուտեմ

ու կքնեն:

Ես կերա ու թեքվեցի դեպի ապակին, որ քնեմ, իսկ այդ կինն ինձ ասաց.

-Սպասե՛ք, Դուք բոլորին պատմել եք, ինչու՞ ինձ էլ չպատմեք:

-Իսկ ի՞նչ է, Դուք հարցե՞ր ունեք:

-Իհա՛րկե,- պատասխանեց նա:

-Գիտե՞ք, ես մի որոշ ժամանակ խարիզմատների եկեղեցի եմ հաճախել, բայց հետո գայթակղվեցի և դադարեցի գնալ: Պատմե՛ք ինձ մի փոքր...

Եվ մենք նրա հետ զրուցեցինք երեք ժամ: Նա նույնպես մինչև Ռիգա չէր գնում և ճանապարհին իջավ: Ես ասացի. «Տե՛ր, ես Քեզ խնդրում եմ, մի ժամ է մնացել, ես քնել եմ ուզում, ես երկուսին էլ եկեղեցու ճամփան ցույց տվեցի, հիմա գոնե քնեմ»: Հենց եկա նստեցի տեղս, հարբած տղամարդը քնից արթնացավ և եկավ նստեց կողքս.

-Դե ի՞նչ, դու հիմա ազատ ես, ես այնքա՛ն երկար սպասեցի:

-Ի՞նչ ես ուզում, չե՞ որ դու գինով ես:

-Ես արդեն սթափվել եմ, խընդրում եմ, ասա՛ ինձ՝ ինչ անեմ: Ես մասնակցել եմ «Յոթներորդ օրվա աղվենտիստների» եկեղեցու հավաքույթներին: Հիմա ես ամուսնալուծման գործընթացի մեջ եմ, ունեմ հինգ երեխա ... Խնդրում եմ, ինձ ինչ-որ

բա՛ն պատմիր Աստծո մասին: Այդ վերջին մի ժամն էլ նրա հետ զրուցեցինք Աստծո մասին, և ես տեղ հասա:

Ինձ դիմավորող վարորդը գիշերվա ժամը տասներկուսին հասցրեց աղոթատուն, ուր պիտի գիշերեի: Ես անընդհատ մտածում էի. «Տե՛ր, ես այսօր, վերջապես, կքնե՞մ»: Աղոթատան պահակն ինձ հարցրեց.

-Դու սպասավո՞ր ես:

-Այո՛,- պատասխանեցի նրան:

-Փա՛ռք Աստծո, ես մտածում էի, կլինի՞ մեկ օր, որ ես ողջ գիշեր սպասավոր եղբոր հետ զրուցեմ:

-Տե՛ր, մի՞թե ես այսօր ընդհանրապես չեմ քնելու,- մտածեցի ես:

Նա ինձ կերակրեց, և մինչև առավոտ ժամը յոթը զրուցեցինք: Յոթին նա ինձ հարցրեց.

-Դու այսօր քարոզելու՞ ես:

-Իհարկե:

-Դե՛, գնա՛, քնի՛ր մի փոքր, թե չէ էլ չես հասցնի....

Երբ Աստված տեսնում է, որ մեր սիրտը պատրաստ է մարդկանց պատմելու Իր մասին, մեզ հնարավորություն է տալիս: Պետք չէ ժամանակ կորցնել դատարկ բաների վրա: Ես այսօր մի եղբորից լսեցի, որ մարդկանց պետք է լսել մինչև վերջ: Կներե՛ք, բայց ես չեմ լսում, հնարավոր չէ անհավատին լսել մինչև վերջ, որովհետև ես ժա-

մանակ չունեմ նրանց լսելու, քանի որ չեմ հասցնի իրենց պատմել Հիսուսի մասին: Հինգ-տասը բույս լսելուց հետո պարզ է դառնում, որ նրանց բոլորի թեման նույնն է, և ես

ասում եմ. «Հիմա լսի՛ր ինձ...»: Եվ սկսում եմ պատմել Աստծո, Հիսուսի և փրկության քարի լուրի մասին:

Ալեքսանդր Դեմյան

Տեսիլք

Տեսա մի շատ գեղեցիկ ծաղիկ: Տիրոջը հարցրեցի, թե դա ի՞նչ ծաղիկ է: Տերը պատասխանեց, որ դա Հայաստանի հոտն է՝ իմ եկեղեցին: Բայց ես տեսա, որ ծաղկի թերթիկները թառամած էին, և հարցրեցի Տիրոջը, թե ինչո՞ւ են ծաղկի թերթերը թառամած: Տերը պատասխանեց, որ թեև թուլացած ու խեղճացած է իմ Ժողովուրդը, բայց, միևնույն է, ներսի սերմը շատ առողջ է, և Նա ինձ ուղղորդեց, որ ես սերմին նայեմ: Ես մոտեցա ու տեսա, թե ինչքա՞ն առողջ սերմեր էին: Հանկարծ այդ պահին քամի բարձրացավ և այդ սերմերը քշեց ամբողջ Հայաստանով ու Հայաստանի հարակից երկրներով մեկ: Եվ որտեղ որ ընկնում էին այդ սերմերը, անմիջապես այդ վայրում ծաղկում էին տարբեր ծաղիկներ՝ մեկը մեկից գեղեցիկ: Ես հարցրեցի Տիրոջը, թե ի՞նչ կատարվեց: Տերը պատասխանեց, որ շատ մեծ արթնություն է լինելու Հայաստանում և հարակից շատ երկրներում: Ամեն:

Վկայություն

Սիրելիներ, մենք բոլորս էլ մեր կյանքի ընթացքում ունենում ենք հոգսեր, խնդիրներ, և երբ դրանք հանդիպում են մեզ, շատ հաճախ

կանգնում ենք երկ-ընտրանքի առաջ: Ու պետք է որոշում կացնենք, կատարենք

ընտրություն: Երբ ծննդաբերող մորը հայտնեն երեխայի կյանքին սպառնացող վտանգի մասին և հարցնեն, թե ում կյանքն է նախընտրում, նա

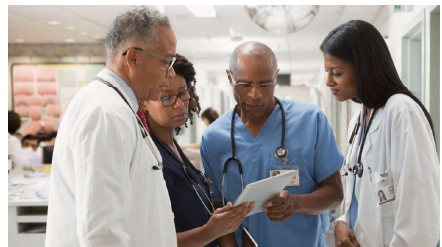
միանշանակ կընտրի երեխայի կյանքը, բայց հայրը, կարծում եմ, կընտրի իր կնոջ կյանքը: Մայրը իր վաղվա օրը տեսնում է իր զավակի մեջ: Վկայությունս պատմելուց առաջ ուզում եմ կարդալ. «Ճշմարիտ ճշմարիտ կըսեն չեզի, Դուք պիտի լաք ու ողբաք, բայց աշխարհի պիտի ուրախանայ, դուք պիտի փրկումիք, սակայն չեք փրկումութիւնը ուրախութեան պիտի փոխուի: Կին մը երբ ծնանելու վրայ է՝ փրկումութիւն կունենայ, վասն զի իր ժամը հասած է. բայց երբ փղան ծնանի, ալ նեղութիւնը միտք չբերեր ուրախութենէն՝ քանի որ մարդ մը աշխարհ եկավ: Եվ յիշատի դուք հիմա փրկումութիւն ունիք, բայց Ես չեզ նորեն պիտի տեսնեմ, և չեք սիրտերը ուրախ պիտի ըլլան, ու չեք ուրախութիւնը մեկը չեզմէ պիտի չհանէ» (Հովհ. 16:20-22): Ահա Աստծո խոսքը մեզ ասում է, որ ամեն ցավ, ամեն տրտմություն ու դժվարություն մոռացվում է. ինչո՞ւ. որովհետև այդ ցավի արդյունքում եղած ուրախությունը ավելին է, և այն մոռացության է տալիս արդեն կրած ցավն ու դժվարությունը: Թո՛ղ փառավորվի Աստված:

Մեր ընտանիքը երկար ժամանակ հոգս ուներ: Ես այդ հոգսի համար բազում անգամներ գրել եմ թղթի վրա և հանձնել աղոթքի: Երբեք չեմ ակնկալել, որ այդ հոգսը եղբայրները պիտի կարդան կամ դրա համար անվանական պետք է աղոթեն: Ես

միշտ հավատացել եմ, որ իմ հոգսը հայտնի է Աստծուն, որ Աստված այն կարդացել է և տեղյակ է ամեն ինչին: Իմ քրոջ աղջիկը՝ Այծեմնիկը, որին ես համարում եմ նաև իմ աղջիկը, հղի էր և սպասում էր իր երրորդ զավակին: Նա արդեն երկու անգամ կեսարյան հատումով էր ծննդաբերել, և սա արդեն երրորդն էր: Երբ պտուղը մեծացավ, քրոջս աղջիկը ներքին պատռվածք ունեցավ (երկրորդ վիրահատության ժամանակ բժիշկների թույլ տված սխալի պատճառով), և բժիշկները որոշում կայացրին՝ հղիությունը դադարեցնել. անհապաղ պետք էր հեռացնել պտուղը, որպեսզի հնարավոր լիներ մոր կյանքը փրկել: Քրոջս աղջիկը հրաժարվել էր՝ ասելով, որ իր երեխան, անկախ ամեն բանից, պետք է ծնվի: Իսկ այդ դեպքում նրան սպասվում էր երկարատև ու դժվարին ընթացք, ինչին նա պատրաստ էր հանուն իր երեխայի: Անցնում էին օրերը: Բժիշկները անում էին իրենց գործը՝ փորձելով փրկել երեխայի կյանքը: Այդ բուժումները Այծեմնիկին կանգնեցրին առողջական լուրջ խնդրի առաջ՝ սրտի հետ կապված, թեև պտուղը դեռ վեց ամսական էր: Հետո բժիշկները ձգեցին ևս մեկ ամիս, որից հետո կատարեցին կեսարյան հատում, և երեխան ծնվեց: Փառք Աստծուն: Բայց այս ամենից հետո բժիշկները եկան եզրահանգման. երեխան ոչ մի շնան չունի ապ-

րելու, և իրենք անգոր են: Շենգավիթ բժշկական կենտրոնի վերակենդանացման բաժնից երեխային տեղափոխեցինք Մուրացանի բժշկական կենտրոն: Այստեղ էլ երեխայի յուրաքանչյուր օրը (և ամիսներ շարունակ) Աստծո ողորմությամբ էր լուսանում: Որոշ ժամանակ անց փոքրիկն սկսեց ինքնուրույն շնչել: Այդ ընթացքում ես ժամանակ առ ժամանակ տեսագնացով խոսում էի քրոջս աղջկա հետ, որ մշտապես հիվանդանոցում էր: Չնայած երիտասարդ տարիքին՝ երբ ես նայում էի նրան, տեսնում էի մի հոգնած, ծերացած, շատ մեծ տառապանք անցած կնոջ, որի դեմքից իսպառ վերացել էր ժլպիտը: Ես անդադար հորդորում էի նրան՝ դիմանալու, համբերելու, քանի որ Աստված մեզ ասում է, որ արդյունքը այնքան լավն է լինելու, որ դու մոռանալու ես քո բոլոր ցավերն ու տառապանքները: Եվ այդպես էլ եղավ: Ես անչափ շնորհակալ եմ իմ Աստծուն, որ այդ անհույս վիճակում, երբ ոչ մի բժիշկ նույնիսկ մեկ տոկոսի հույս չէր տալիս երեխայի կյանքի համար, այսօր այդ երեխան ողջ ու առողջ է, իր տարիքին համապատասխան աճում ու զարգանում է, ժպտում է իր մորը և մեծ ուրախությամբ լցնում նրա սիրտը: Եվ երբ ես հիմա խոսում եմ քրոջս աղջկա հետ, տեսնում եմ մի ուրախ ու երջանկությունից փայլող էակի: Սիրելի-

ներ, Մուրթ Գիրքը ճշմարիտ է, Աստված երբեք սուտ չի խոսում, Նա մեզ խոստանում է, որ արդյունքը այնքան լավն է լինելու, որ մենք մոռանալու ենք մեր բոլոր հոգսերն ու ցավերը: «*Վասն զի ես այսպես կը դատեմ որ այս ժամանակին չարչարանքները բան մը չեն գալու փառքին քով՝ որ մեզի պիտի յայրնուի*» (Հռովմ.8:18): Եվ վերջում անպայման ուզում եմ ասել, որ երեխային հսկող ու բուժող բժիշկը զանգահարել էր եղբորս և խոստովանել, որ թեև իրենք ջանք չեն խնայել, բայց երեխայի բժշկությունը ամբողջությամբ հրաշք է բուժասպարեզում, և դա մեր Աստծո Ձորությունն է: Աստծո Խոսքը մեզ ասում է՝ մենք, որ չար ցան-

կությունների տեր մարդիկ ենք, մեր զավակներին բարի բաներ անել գիտենք, հապա Աստված, որ Իր Միածին Որդուն չխնայեց մեզ համար, ուրիշ ի՞նչը կարող է խնայել: Անչափ շնորհակալ եմ ու փառք եմ տալիս մեր Կենդանի Աստծուն Իր մեծ ողորմության ու Սիրո համար: Փառք Հիսուսին: Ամեն:

Վարդան եղբայր

**Վայրկյանները՝ ակնթարթ,
Բուպեները կթռչեն,
Իսկ ժամերը դիզվելով՝
Օրերը կլրացնեն:**

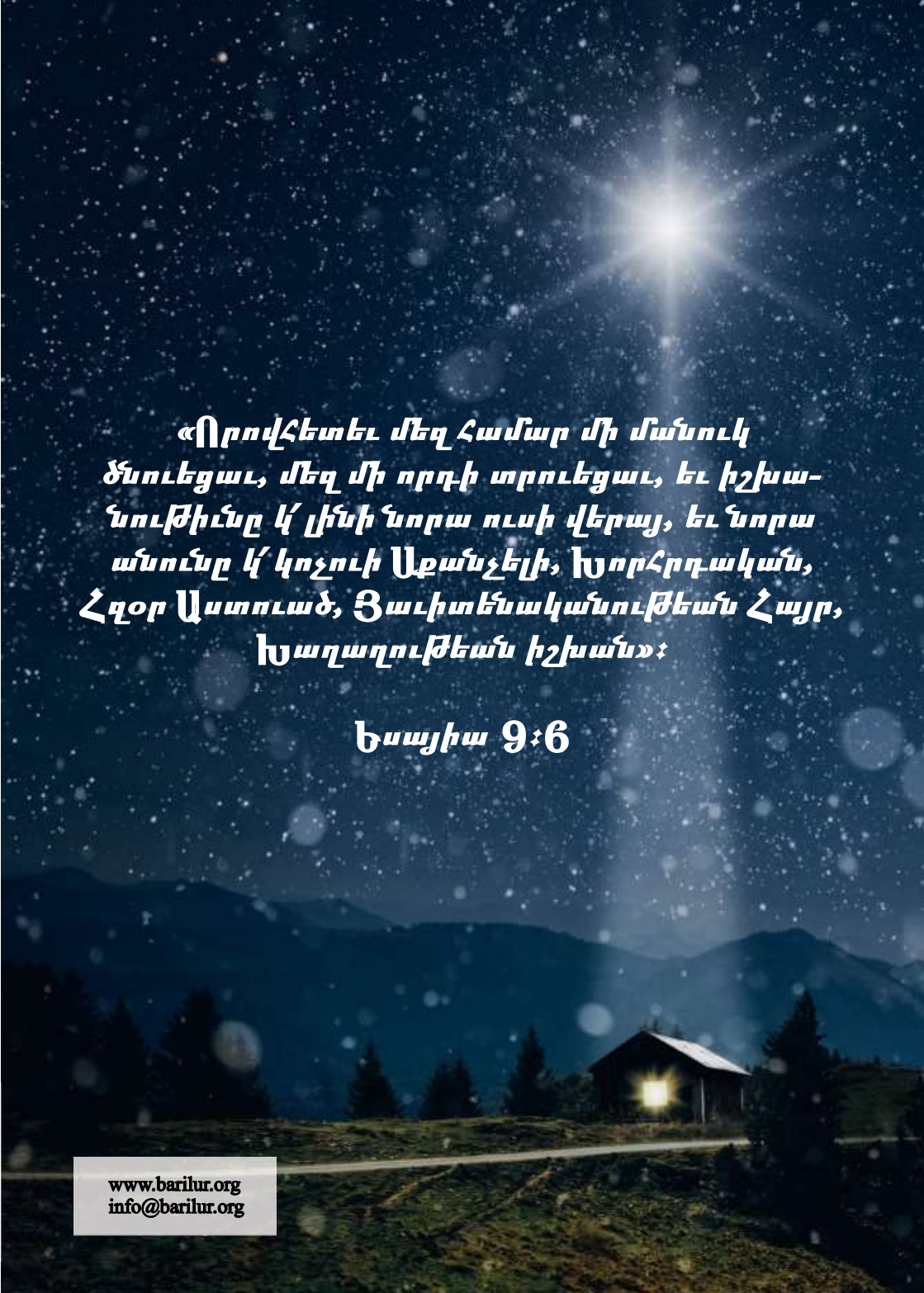
**Շաբաթներն արագընթաց
Չարմացնում են բոլորին,
Ամիսների գումարով
Այս ամենը հասարարում է**

**Դարերի վերջն է հասած:
Ողորմած է Մարդասերը,
Խոսք ունի մարդուն ուղղված:
Տարիները կհաշվվեն:**

**Եվ այդ Խոսքը Տեր Հիսուսն է
Հոր ծոցից Որդին ծնված:
Դեպ երկինք ճամփա դարձել է
Փրկագնով աշխարհ եկած:**

**Աստծո Որդին Մեծություն է.
Անհնար է ամփոփել,
Նա անսկիզբ է և անվերջ է,
Քեզ համար է Նա եկել:**

**Չախջախեց մեղքի պարները՝
Սուրբ Արյունը թափելով,
Ճաշակեց մահվան խայթոցը՝
Հարությունը առնելով:**

**«Որովհետեւ մեզ համար մի մանուկ
ծնունեցաւ, մեզ մի որդի տրուեցաւ, եւ իշխա-
նութիւնը կ' լինի նորա ուսի վերայ, եւ նորա
անունը կ' կոչուի Աքանչելի, Խորհրդական,
Հզօր Աստուած, Յաւիտենականութեան Հայր,
Խաղաղութեան իշխան»:**

Եսայիա 9:6